

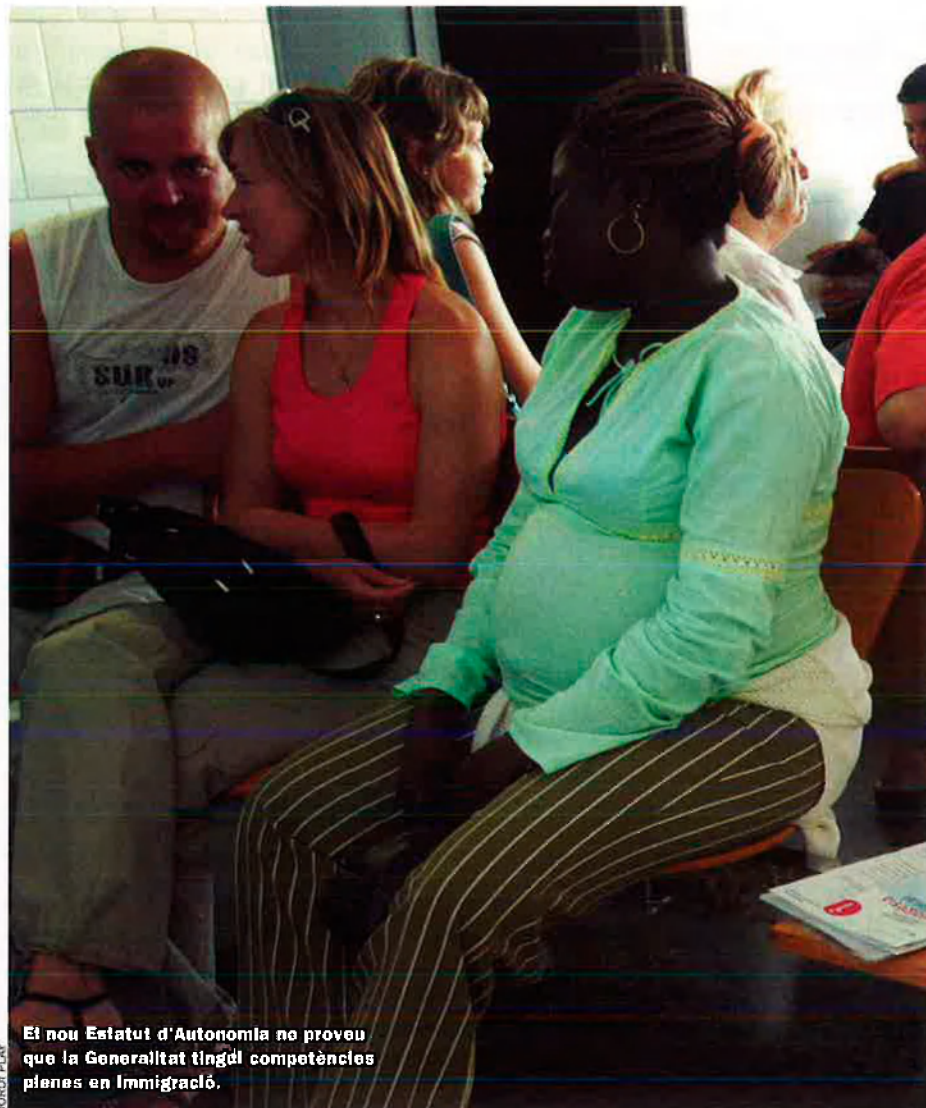
Segons les dades del Departament de Salut de la Generalitat de Catalunya en l'exercici de l'any 2005, el dèficit del sistema sanitari català ascendia a 1.536 milions d'euros, uns números vermells que la majoria d'experts atribueixen al sistema actual de finançament de la Generalitat. Aquesta situació, tenint en compte que en el pacte estatutari l'estat només s'ha compromès a invertir en infraestructures, s'hauria de millorar en la propera negociació de la llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes (LOFCA), prevista per a final del 2007. Alguns experts, però, no creuen que això ho pugui millorar. "Una LOFCA a disset comunitats fa impossible una solució —opina Guillem López Casasnovas, catedràtic d'Economia a la Universitat Pompeu Fabra—. Calen, com a mínim, dues velocitats o modalitats de finançament si no es vol reconèixer directament un federalisme fiscal asimètric." D'aquesta manera, segons López Casasnovas, mentre el finançament no estigui millor vinculat a la renda, als recursos propis, Catalunya no tindrà el sistema a què aspira la societat. Tot i així, el problema del dèficit sanitari no és únicament de finançament. "Hi ha altres problemes, com la manca de responsabilització de professionals i usuaris, en aquest ordre, en el consum que es fa dels recursos", diu aquest expert en polítiques sanitàries.

Ara per ara, el nou Govern es trobarà sobre la taula un pla d'inversions previst fins al 2012, amb un pressupost de 3.800 euros i el projecte de construcció de 16 nous hospitals i 163 centres d'atenció primària. Segons López Casasnovas, aquest pla és adequat, "tot i que la dinàmica d'aquí al 2012 és força incerta. El nou Govern es trobarà que tot el peix ja està venut, és a dir, que ja s'han compromès les millores de finançament factibles post-Estatut per pagar acords amb patronals i sindicats que milloren només relativament les condicions laborals del sector sense cap garantia que això millori la seva productivitat i la qualitat assistencial", opina el professor López Casasnovas.

La immigració, la prioritat. El nou Estatut d'Autonomia no té en compte que la Generalitat tingui competències plenes en immigració. Això, a parer de

Les claus d'un millor benestar

Sanitat, immigració i habitatge són tres patates calentes que el nou Govern trobarà sobre la taula. El sistema sanitari català arrossega un dèficit que sembla gairebé insalvable, el nou Estatut no preveu les competències plenes en immigració i, per acabar-ho d'adobar, en aquesta legislatura no s'ha aconseguit aprovar la tan esperada llei de l'habitatge.

El nou Estatut d'Autonomia no preveu que la Generalitat tingui competències plenes en Immigració.

Jordi Sánchez, director de la Fundació Jaume Bofill, "és l'aspecte més greu de la retallada que va patir l'Estatut en el seu trajecte a Madrid". Segons Sánchez els instruments que hauria de tenir el nou Govern per fer front a l'allau migratòria són l'establiment de quotes, la contractació en origen i la capacitat d'expulsió. "Encara que sembli poc realista, el Govern català, en coordinació amb l'estat, hauria de tenir la capacitat d'expulsió. El discurs que diu que aquí no hi cap tothom però no s'expulsa ningú no és acceptable. O bé es regularitzen les persones que han arribat aquí o bé es retornen, és a dir, si no se'ls regularitza, se'ls ha de retornar, però si no es poden expulsar, cal regularitzar-los", opina el director de la Fundació Jaume Bofill, una institució privada especialitzada en estudis socials.

Alguns estudis recents han assenyalat que en els propers deu anys Catalunya precisarà d'un milió de persones més per assegurar el creixement econòmic. Per aquesta raó, segons Jordi Sánchez, "cal aplicar una política més valenta i àgil de contractació en origen i també, tot i la polèmica que això genera a Europa, una política de regularització, ja que no és raonable que una societat liberal i democràtica tingui un nombre tan gran de persones condemnades a viure en una condició irregular". A més, els principals eixos en relació amb la immigració que haurien de ser prioritaris per al nou Govern són, segons Sánchez, fomentar l'educació dels immigrants, la cohesió social dels barris i el mercat de treball. "Cal intensificar la política d'acollida a les escoles per evitar que el 80% dels fills dels immigrants estiguin a l'escola pública, actuar també sobre els barris per evitar que les àrees amb més concentració d'immigrants siguin les més degradades. Ens hi juguem la convivència. Respecte al mercat de treball, cal abolir l'economia submergida i també que la incorporació de gent nova no afecti la competitivitat, és a dir, no es pot deixar de banda la inversió en alguns sectors aprofitant que hi ha mà d'obra barata", opina el director de la Fundació Jaume Bofill.

Pel que fa al gran repte que implica l'arribada de nous immigrants, el president del Parlament, Ernest Benach, plantejava el mes d'agost passat que, tan bon punt comenci la nova legislatura, caldria plantejar un gran pacte nacional per a la immigració. En aquest sentit, segons Jordi Sánchez, "respondre a les qüestions que planteja la immigració és el primer repte, no tan sols del Govern, sinó del tot el país. És absolutament prioritari i m'atreviria a dir que ja portem un cert retard. Moltes de les coses que un país necessita en matèria de polítiques migratòries i de cohesió encara són a l'agüera".

L'habitatge, un dret només reconegut. De ben segur que una altra de les prioritats que haurà de considerar el nou Govern serà la qüestió de l'habitatge, sobretot si es té en compte la gran preocupació social que hi ha a l'entorn d'aquest tema. No debades, l'increment del preu de les hipoteques fa cada vega-

da més difícil que les persones, sobretot els joves, accedeixin a un habitatge. "El problema principal és que en aquest moment l'habitatge s'ha convertit en una qüestió econòmica i mercantil de primera magnitud", diu Jordi Ludevid, degà del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya. A parer d'aquest expert, "el percentatge que l'habitatge té en el PIB estatal fa que configuri un joc d'interessos molt difícil de canviar. L'habitatge depèn també del Banc d'Espanya i del Ministeri d'Hisenda en la mesura que la política econòmica afavoreix o no determinades situacions del mercat immobiliari".

Per tant, segons Ludevid, cal que els governs siguin molt més intervencionistes en termes d'habitatge. "Als anys cinquanta els governs europeus van optar per fomentar la sanitat pública. Ara s'hauria d'equiparar aquest dret amb el dret a l'habitatge i invertir per aconseguir barris i habitatges dignes per a tothom." Algunes de les mesures que fins ara s'apliquen i que, a parer del degà dels arquitectes, el nou Govern hauria de fomentar són la promoció de la venda o lloguer de l'habitatge protegit, així com els ajuts als pagaments de lloguer o a la compra de sòl. "El dret a l'habitatge i a l'accés de les capes amb menor renda és el gran repte pendent. En això el Govern té un paper cabdal, però necessita la col·laboració dels ajuntaments, que no sempre s'impliquen en aquesta qüestió suficientment perquè els genera inconvenients, com un menor ingrés fiscal o més deures respecte a la immigració", explica Ludevid.

De totes maneres, el primer maldecap que el nou Govern es trobarà sobre la taula serà el projecte de llei de l'habitatge que ha quedat pendent d'aprovació en aquesta legislatura. Segons el degà del Col·legi d'Arquitectes, "una de les coses positives d'aquest projecte de llei és que posa molt accent en la mobilització del parc existent. Això és importantíssim, ja que a Catalunya hi ha, de mitjana, un 15% de pisos buits. Si s'aprofitessin, encara que fos en part, no caldria construir tant. Es tracta, doncs, d'aprofitar el patrimoni. Aquest és un dels esforços principals que cal fer en matèria d'habitatge".

Xevi Camprubí

